

Cançons per a la Mediterrània

El festival estiuenc més popular de les Illes pel que fa a música s'ha celebrat enguany sota signe polític distint. El nou consistori de Palma continuarà amb un festival que, fa vuit anys, començaren els socialistes.

Vanoni, Yannis Markopoulos, Lole i Manuel, Houria Aichi Joan Amèric.

JOAN CELIA

Cançons de la Mediterrània són moltes coses. Ben bé ningú és capaç d'explicar què és concretament, encara que tothom coincideix a dir que és un espectacle musical dels millors que es fan a tot l'estat, dins el seu gènere.

Quaranta milions de pessetes de pressupost, dos cents-cinquanta mil vats de potència de so i vint mil més de llum van fer possible la seva realització. El marc, el Parc de la Mar, la Seu il·luminada, la nit, l'estiu.

Cançons de la Mediterrània, una altra manera de fer turisme, ha anat creixent des d'aquella primera edició, l'any 1984 quan dues cantants —Maria Carta, de Sardenya, i Maria del Mar Bo-

net— van marcar el tarannà del Festival.

Vuit actuacions, vuit, repartides en un llarg cap de setmana, que va començar la nit del dijous i va acabar el diumenge dia catorze, van constituir l'edició d'enguany. El públic, com sempre, va respondre bé a la convocatòria. L'organització, per primera vegada no-socialista, més puntual que mai: totes les actuacions es van cenyir a l'horari previst. Només dos músics, Aimina (Tunísia) i Radoyka (Croàcia) van fallar: la primera, per malaltia; la segona, perquè la situació bèl·lica de Iugoslàvia no la va deixar sortir del país. No obstant, tota la organització, amb Gabriel Sabrafí (responsable municipal d'especta-

cles) al capdavant, va sortir-se'n més o menys bé: Música Nostra va actuar en lloc de la de Tunísia i el grup, també mallorquí, La Búsqueda, va suplir la croata.

PRIMER DIA: MOLTA GENT

Sens dubte, el primer concert dels previstos va ser el més esperat. Si més no, la gran assistència de públic pot corroborar aquesta hipòtesi: unes sis mil persones, segons l'organització, s'aplegaren per escoltar l'algeriana Houria Aichi i la parella gitana Lole y Manuel. Un públic més o menys heterogeni va aplaudir la primera i va ovacionar els andalusos. És clar que Houria Aichi jugava amb desavantatge, ja que Lole y Ma-

nuel, de procedència gitana i amb un sentiment evangelitzador molt profund, eren molt més coneguts. De qual·sevol manera cap de les dues actuacions va desmerèixer.

SEGON DIA: MALLORCA CANTA

Divendres va ser el dia de les substitucions. Música Nostra i el grup La Búsqueda van omplir el buit deixat per Amina i Radoyka.

El grup Música Nostra ja és prou conegut a Mallorca. No els va costar gaire de fer-se amb el públic, que s'ho va passar d'allò més bé, entre cançons tan conegudes com *La presó de Nàpols* i peces promocionals del seu darrer disc, però la tasca de

recuperació de cançons populars va ser reconeguda pel públic, que els va donar carta blanca per a actuar durant ben bé una hora. Els espectadors van ser més exigents amb la segona part de la vetllada: La Búsqueda, amb certa influència de la música comercial, va fer una actuació digna però poc compresa. La frase amb la que es presentaren "és una llàstima que estiguem aquí per una substitució" potser va ser premonitòria. Molt del públic va abandonar els seus seients i se'n anà a passar la nit a altres indrets de la ciutat. Però en condicions normals, fora de festivals musicals tan especialitzats com aquest, ha demostrat el seu valer. I si no, que ho preguntin als francesos que els coneixen prou bé.

TERCER DIA: EL GRAN ÈXIT

El valencià Joan Amèric i

el grec Yannis Markopoulos van ser els músics més aplaudits. Amèric va ser presentat com l'èrotic de la comunicació, i efectivament, va encisar. Ningú no el coneixia a Mallorca, malgrat estar, com aquell que diu, aquí devora. Però l'intimisme d'Amèric va convèncer. Tanmateix, ja es tenia el referent de Lluís Llach, que va omplir de gom a gom, quan va actuar en l'edició de 1989.

L'èxit, l'apoteosi gairebé, va venir de la batuta del grec Yannis Markopoulos. Nou artistes damunt l'escenari fan presència, i si les veus i la música són exquisides, el triomf està assegurat. I és que la música grega té aquest adjectiu tan extrany i entranyable de *mediterrani*. Almenys així ho va sentir el públic, que acompanyava a colps de mamballetes els ritmes *itaquians* de Markopoulos.

ÚLTIM DIA: CLOENDA ITALIANA

Diumenge, després d'haver lluit un sol d'estiu, quan tot-hom s'hagué dutxat i arreglat, va encetar-se la darrera sessió musical de les Cançons. I van ser dues dones plenes de força les encarregades de dir adéu al fetival.. La primera hora va ser per a la israeliana Yardena Arazi. També va agradar. La gent va gaudir prou i l'artista va haver de sortir a tancar bisos, a petició del respectable. Yardena, una cantant molt maca, per cert, va arribar a l'ànima dels espectadors, a través de la música i a través del missatge que anava traduint la presentadora del certamen, Mila Milero. Yardena Arazi va demostrar un gran coneixement de la seva música. La israeliana va cantar peces relacionades amb la seva cultura, que havien corregut per arreu

d'Europa, amb les naturals modificacions lingüístiques i estilístiques. Arazi també va fer un cant per la pau que va calar profundament en el públic.

De totes maneres, l'esperada era la italiana Ornella Vanoni. La coneguda intèrpret va aparèixer de blanc i va cantar amb una veu impecable i quasi divina. Tampoc entrava de ple dins la cançó mediterrània, -ella mateixa va reconèixer que el seu cant no era tan folklòric com interpretatiu-, però la veterana artista va saber posar el punt i final a un festival, la continuïtat del qual s'ha vist en algun moment en perill. Afortunadament el nou consistori conservador se'n donà que retirar les Cançons era quasi un crim, i decidí donar-li futur. Llarga vida a les Cançons de la Mediterrània.

Xim Fuster

 El Confident 13
224 pàgines
edicions
62

KAZUO ISHIGURO

EL QUE RESTA DEL DIA

La història d'una servitud en una novel·la que és un prodigi de subtileza i sagacitat. La descoberta pel lector català d'un dels autors britànics joves més importants.

De venda a totes les llibreries

